

JYRI PARETSKOI

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

© 2018 Jyri Paretskoi ja Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-55246-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Sara makasi selällään sängyssä ja selasi kuvia puhelimestaan. Hän katsoi jokaista kuvaa tarkkaan, muisti äänet ja tuoksut, tunteet ja ohikiitävät hetket. Sitten hän poisti kuvan, katsoi taas hetken seuraavaa ja poisti senkin. Hän jatkoi näin uudelleen ja uudelleen. Kuvat saivat aikaan muistojen ja tunteiden tulvan. Saraa itketti ja nauratti vuorotellen ja välillä yhtä aikaa. Oli kuitenkin parempi säilöä nuo ihanat hetket muistoihin kuin palata kuvien ääreen ikävöimään ja katumaan. Nyt se oli virallisesti ja lopullisesti mennyttä. Inka oli lähettänyt pari viikkoa sitten viestin, jossa hän kertoi, että heidän juttunsa oli nyt ohi, koska etäsuhde ei vain voinut toimia. Inka oli kieltänyt ottamasta yhteyttä, sanonut, että poistaa Saran puhelimestaan ja elämästään ja sydämestään. Nyt Sara vihdoinkin tekisi saman Inkalle. Oli mentävä eteenpäin, unohdettava ja jatkettava.

Sara poisti viimeisen kuvan ja kuivasi viimeisen

kyyneleen. Itkeminen loppuisi tähän, niin hän oli päättänyt. Hetken hän vain makasi paikoillaan ja yritti saada selville, miltä hänestä tuntui. Pahalta ja raskaalta, jotenkin tyhjältä, vaikka piti tuntua helpottuneelta ja kevyeltä, vapaalta. Murehtiminen ja itsesääliässä piehtarointi eivät kuitenkaan tulleet kysymykseenkään. Ei, hän ei ollut synkkä ja vaisu ja apaattinen. Hän ei hautautuisi omaan surkeuteensa kuin kurja uitettu koira. Vaikka siltä juuri nyt tuntui. Mutta ei sellainen voinut eikä saanut olla, eikä siinä olisi mitään järkeäkään. Piti vain päättää, että surut oli nyt surtu ja siinä se.

Elämä jatkuu, Sara ajatteli. Kun vain oikein kovasti haluaa ja päättää, niin kaikki menee vielä hyvin.

Sara nousi ylös ja käveli peilin eteen.

– Ihan sama, hän sanoi ääneen, irvisti ja näytti keskisormea peilikuvalleen.

Kello oli yksitoista aamulla. Alakerrassa oli hiljaista. Äiti oli töissä. Isällä oli vapaapäivä, ja hän oli illalla sanonut lähtevänsä heti aamulla Emman kanssa kalaan. Olisi Sarakin voinut mennä, mutta hän ei ollut halunnut.

Sara otti puhelimensa ja aikoi laittaa viestin K15-ryhmään, mutta muuttikin mielensä. Tänään oli Ronin syntymäpäivä, ja valmisteluihin liittyi yllätyksiä, joista Ronin ei tarvinnut vielä tietää mitään. Nikolle voisi

soittaa. Tai laittaa viestin. Niko oli kiva. Kiva, kiltti, mukava, mutta Sara ei ollut ihan varma, olisiko se tarpeeksi paljon hänelle. Elämässä piti olla vauhtia ja vaarallisia tilanteita, yllätyksiä ja hulluttelua. Suurta tunnetta ja draamaa ja heittäytymistä ja hetkessä elämistä. Niin kuin Inkan kanssa. Olihan Niko toisaalta uskaltanut lähteä naku-uinnille. He olivat suudelleetkin, ja se oli tuntunut hyvältä. Ehkä Niko sittenkin osasi heittäytyä ja pitää hauskaa. Sara valitsi Nikon numeron.

– Tuu tänne! Sara sanoi, kun Niko vastasi.

– *Ai minne?* Niko kysyi puhelimessa.

– Meille, Sara sanoi.

– *Millon?*

– Nyt.

– *Miks?*

– Älä kysele vaan tottele.

– *Menee vartti.*

– Ai niin, tuo tullessas kortsuja.

– *Mitä?*

– Kondomeja. Ne on semmosia kumisia ehkäisyvälineitä.

– *Kyllä mä tiedän mikä kondomi on.*

– Hyvä. Ota varmuuden vuoksi ihan reilusti, koska voi olla että se ei onnistu heti.

– *Reilusti kondomeja?* Niko sanoi epäröiden.